

тѣхъ съставихъ веднага единъ пѣвчески хоръ и почнахъ да пѣятъ въ присѣствіето на Господаря геройски народни пѣсни. Той остана крайно задоволенъ отъ воиншкото държене на солдатитѣ.

Най-послѣ единъ отъ офицеритѣ, който ни придружаваше, ни съобща, че слѣдъ нѣколко дни ние ще минаваме Дунава каджѣ Корабия. На туй пѣвѣстие ентусиазмътъ стигна на върхътъ.

Виковетѣ ура правѣхъ да треперя небето и земята, солдатитѣ се прѣвгърщахъ единъ други, познаници и непознаници, радостта и въсхищението бѣше всеобщо. Отъ тѣзи чувства азъ даже поронихъ съзи.

Слѣдъ заминуванието на Н. В. Господаря отъ лагера ни за главния щабъ, веселбата се продължаваше и още по-бурно: свирни, пѣсни, игри по цѣли лагерь — до единъ часа прѣзъ нощта, когато офицеритѣ поржчахъ да спрѣтъ вече и да си лѣгатъ, защото на слѣдующия ще се става рано.

Тѣзи веселба стана безъ вино и безъ ракия. Спиртни питиета нѣмаше никакви. Та нито вода се намираше за прохладженіе, защото нияхме вода като на огънь топлена.

Слѣдъ два дни тръгнахме за Корабия за да прѣминемъ Дунава въ България.

Бѣхъ страшни пекове, каквито рѣдко биватъ. При всичко това пѣхотницитѣ вървѣхъ и пѣяхъ: „Вѣйскитѣ стоѣтъ една срѣщу друга.“

За първъ пѣтъ и азъ чувахъ тая войнишка пѣснь и впечатлението, което ми направи, бѣше дълбоко.

За насъ, конницитѣ, пѣтуванието бѣше по-леко, но отъ пѣхотницитѣ многома наднахъ прихрѣли отъ горѣщицата, щото нарочно опрѣдѣлени за това фургопи събирахъ по пѣтъ тия солдати и ги возѣхъ до бивоака ни.

Първия бивовкъ направихме на Орли, едно малко село по край Дунава. На втория день, въ Недѣля, рѣшихъ да се причастимъ всички солдати съ свящото тайнство на тѣлото и кръвта на Христа, който пострада за човѣческото спасение.

Прѣди да се причастимъ, священникътъ, човѣкъ 35—40 годишенъ, държа ни една много хубава проповѣдь. Между другото казваше: